
Aan de orde is de behandeling van:

- **Raming der voor de Eerste Kamer in 2002 benodigde uitgaven, alsmede aanwijzing en raming van de ontvangsten (EK, vergaderjaar 2000-2001, nr. 202).**

De raming wordt zonder beraadslaging en zonder stemming vastgesteld.

Aan de orde is de behandeling van de wetsvoorstellen:

- **Wijziging van de Werkloosheidswet en de Wet op de (re)integratie arbeidsgehandicapten in verband met de invoering van een regeling inzake de financiering van kinderopvang voor uitkeringsgerechtigden (27269);**

- **Wijziging van het Wetboek van Strafrecht met betrekking tot valsheid in muntspeciën en munt- en bankbiljetten (eurovalsemunterij) (27494);**

- **Wijziging van de Wet op de medische hulpmiddelen (27548);**

- **Wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften teneinde een wettelijke grondslag te scheppen voor het bij of krachtens algemene maatregel van bestuur stellen van nadere regels omtrent enkele werkzaamheden in het kader van de tenuitvoerlegging (27573).**

De **voorzitter**: Ik merk op dat de bij wetsvoorstel 27494 tussen haakjes vermelde aanduiding "eurovalsemunterij" dient te zijn: valse-euromunterij.

Deze wetsvoorstellen worden zonder beraadslaging en zonder stemming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Goedkeuring van het op 24 juli 1994 te Cartagena de Indias, Colombia totstandgekomen verdrag tot oprichting van de Associatie van Caraïbische Staten, met Bijlagen, en het op 10 december 1998 te Bridgetown, Barbados totstandgekomen verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en**

de Associatie van Caraïbische Staten tot vaststelling van de voorwaarden van deelneming door de Nederlandse Antillen als geassocieerd lid (Trb. 1998, 7, en 1999, 28) (26599, R1639).

De **voorzitter**: Ik heet in het bijzonder welkom de staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, die als minister van Buitenlandse Zaken ad interim optreedt.

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Van Gennip** (CDA): Mijnheer de voorzitter! Waarom krijgt het rijkste ontwikkelingsland ter wereld ook nog de hoogste steun per hoofd van bevolking wereldwijd? Dat was in het begin van de jaren zeventig al mijn vraag aan de toenmalige ambassadeur van het Koninkrijk, Debrot (uit de beroemde Antilliaanse familie). Zijn nog steeds geldende antwoord was: dat is geen ontwikkelingshulp, dat is gewoon het betalen van de huur. Heel veel geld, heel veel aandacht, heel veel verplichtingen. En inderdaad, wie het intensieve bezoekschema ziet van alle segmenten van de Nederlandse bevolking aan de eilanden in de West, ziet de behoefte aan die eigen tropische achtertuin nu meer dan ooit bevestigd. Als de regio Tilburg met zijn zelfde 200.000 inwoners nu eens net zoveel ...

Ik werd daaraan herinnerd toen ik in de antwoorden op vragen vanuit onze fracties de cijfers anno 2000 weer eens zag. De Antillen zijn per hoofd van de bevolking rijker dan ten minste twee landen uit de EU en Aruba is zelfs rijker dan twee landen uit de eurozone.

Met bewondering moet je de inspanningen van de regeringen en van de politiek uit de West zien om drie, vier decennia lang de formule van onafhankelijkheid op unieke wijze te verbinden met die van hulpbehoefte en om met groot succes – ik zou bijna zeggen tot het tijdperk Hirsch Ballin alhier en later Pourier aldaar – in de luwte te blijven bij alle debatten over effectiviteit en conditionaliteit van ontwikkelingssamenwerking. Het is echter ook een opdracht aan zowel de Koninkrijksregering als aan Nederland om een heldere visie te ontwikkelen op de indringende keuzes waarvoor de andere delen van het Koninkrijk en

Nederland op korte termijn komen te staan.

Daarvoor staan wij vandaag bij de behandeling van deze verdragen. Er moet een visie ontwikkeld worden zoals, dat hebben wij zo-even gehoord, dertig jaar geleden de heer Biesheuvel heeft ontwikkeld terzake van de combinatie van een blijvende verantwoordelijkheid van onze kant en een eigen verantwoordelijkheid van toen nog de Nederlandse Antillen. Zo'n nieuwe visie is nodig. Hierin ligt ook de eerste reden waarom de fractie van het CDA deze verdragen te belangrijk vindt om deze stilzwijgend of als hamerstuk te laten passeren.

Zo hardvochtig als het standpunt van ambassadeur Marres is ten aanzien van de armste landen en de allerarmsten in de wereld, zoveel stof tot nadenken geeft het als wij het afzetten tegen die situaties waarin hulpverlening en ontsnappingsmogelijkheden noodzakelijke keuzes zouden kunnen vertragen. Sedert jaren zijn wij van mening dat onze hulprelatie de noodzakelijke keuzes van andere Koninkrijksdelen niet verder mag uitstellen of doen ontwijken. Als ik de bezuinigingsmaatregelen van vandaag – met name op het terrein van de gezondheidszorg – in hun volle omvang op mij laat inwerken alsmede het nieuwe beleid van de regering Pourier, is het duidelijk dat ook op de Antillen bij velen die verantwoordelijkheid dragen, het besef aanwezig is dat indringende beleidskeuzes en doorvoering daarvan noodzakelijk zijn. Wij hebben dan ook alle respect voor de ernst waarmee het kabinet Pourier pijnlijke keuzes niet uit de weg gaat.

De toekomst van de Antillen ligt niet op de eerste plaats in Rotterdam, Amsterdam of Den Haag. Wij hoeven niet meteen de huur op te zeggen maar een erfpachtconstructie duurt te lang en is vooral de Antillen en Aruba onwaardig. Zullen de Antillen op den duur met het gezicht naar de Amerika's moet gaan staan – overigens zonder dat zij bang hoeven zijn dat wij hen in de rug zullen gaan schieten – of ligt in het tijdperk van internet en straalverkeer hun toekomst juist bij een uitdijende Europese samenwerking, samen met de andere LGO's?

De toetreding van de Antillen, zij het als geassocieerd lid, tot het Verdrag van Cartagena had een duidelijke onderstreping van die